

K A T O L I K

God. II

SIBENIK, 22. veljače 1931.

Broj 8.

Papina riječ svemu svijetu

Učio ih je kao onaj, koji ima vlast!
(Mat. 7. 29.)

12. veljače ove godine čitavi svijet je bio pod utiskom događaja, dosad nevidena i nečuvana u povijesti čovječanstva.

Služeći se divnim najnovijim izumima bila je u Vatikanu podignuta radiostanica, te je bilo javljeno, da će je sv. Otac Papa spomenutoga dana svečano otvoriti i da će u 4.45 sati popodne držati govor.

Točno u najavljeni sat sv. Otac je držao svoj govor za četvrt sata svemu svijetu, a po svemu svijetu su ga pomnivo slušali i, kako se javlja, svi su ga dobro čuli.

Sv. Otac izjavio je najprije, da se čuti izvanredno sretnim, što se može poslužiti krasnim Marconievim izumom, koji je omogućio, da se može obraćati izravno na čitav svijet. I taj izum daje priliku, da se oživotvori ona: „Svi jezici hvale Gospodina“. Nato se sv. Otac obratio na sve ljude dobre volje riječima sv. Pisma: „Čuj nebo, što hoću kazati, čuj zemljo riječ mojih ustiju, čujte svi narodi, napnite svoje uši svi, koji živite na svijetu. Poslušajte s pažnjom svi bogati i siromasi, poslušajte svi otoci i svi udaljeni narodi.“

Prve je riječi Papa posvetio Bogu: „Slava Bogu na visini, a na zemlji mir ljudima, koji su dobre volje“. Čast Bogu, koji je dao ljudima takvu moć, da njihove riječi mogu ići do svih međa svijeta“.

Zatim se sv. Otac obraća na kardinale, patrijarhe, nadbiskupe i biskupe s molbom, da ostanu vjerni svojim zadaćama, jer su pozvani za pastire duša. Poziva kler čitavoga svijeta, neka svojim primjerom i svojim molitvama uvijek nastavlja djelo Stvoritelja. Misijonare je pozdravio kao junačke vojnike Krista te ih je obodrio, neka ustraju u svojim misi-

jama usprkos najvećih zapreka i nesreća. Pozvao je i sve vjernike, neka ustraju u vjeri i u dobrohotnosti, te je posebno oslovio nesjedinjenu braću i nevjernike, za koje svaki dan moli, da ih Bog rasvijetli.

U riječima, koje je upravio na vladare država Papa ih moli, neka pravedno i u kršćanskoj ljubavi prema podanicima vladaju, ovima na korist, a ne na štetu, i neka uvijek misle na to, da će za svoje vladanje morati polagati račun pred Bogom. Podanike pozivlje na pokornost, bogare na kršćansku ljubav a siromašne na poštenje i strpljivost. Neke se sjećaju siromaštva Kristova Radnike i poslodavce moli, da se čuvaju neprijateljskoga držanja, a radije prijateljski i bratski rade, jedni novcem i upravom, drugi radom i vještinom, za dobro pojedinih i opće; jedni tražeći, što je pravo, a drugi dajući, što je pravo.

Sv. Otac zaključuje: Do zadnjih po redu, ali do prvih u ljubavi našega srca neka idu naše riječi svima onima, koji trpe u nevoljama i bolestima, u žalosti i u neugodnim prilikama, osobito onima, koji trpe od neprijatelja Boga i neprijatelja ljudskoga društva. Kad Vas blagoslivljemo s našom molitvom i prosimo za vas pomoć, preporučujemo svima kršćansku ljubav u ime Krista, čiji smo mi namjesnik.

S riječima: „Dodite k meni svi, koji ste žalosni i utruđeni, da vas utješim“ podijelio je sv. Otac svoj apostolski blagoslov Urbi et Orbi (Gradu, t. j. Rimu, i cijelom svijetu).

Nato je Papin govor preveden i dan u raznim jezicima: talijanskom, španjolskom, francuskom i njemačkom.

Svoju apostolsku i muževnu riječ Papa upravlja svima po redu i bez razlike. On se osjeća ocem svijetu, pak govori svemu svijetu.

Nikada nitko nije tako govorio niti može govoriti, nego samo Namjesnik Onoga, koji je došao, da svih spasi — Glavar Kristove Crkve!

Biskup Strossmayer i starokatolici

Što je prešutio g. N. Kalogera

Prema izvještaju beogradske „Pravde“ (br. 40. od 9. II.) održao je u nedjelju u Beogradu profesor dr. Niko Kalogera „jedno veoma zanimivo predavanje o Strossmayerovom istupu na vatikanskom saboru u Rimu“.

Tim povodom zagrebačka „Hrvatske Straža“ donijela je ovaj lijepi članak:

„Da se vidi, kako jedan doktor historije operira s historičkim činjenicama pred neupućenom javnosti, evo nekoliko primjera:

G. Kalogera počinje sa „čuvenim biskupom Grgurom Ninskim, koji je još u 10. vijeku visoko digao barjak slobode na splitskim saborima braneći

slobodu vjeroispovijesti na narodnom jeziku“.

G. Kalogera ponajprije kao bivši katolički svećenik morao bi razlikovati pojam vjeroispovijesti od pojma bogoslužja. „Sloboda vjeroispovijesti na narodnom jeziku“ ne znači ništa. Narodni jezik dolazi tek u pitanju obreda kao obredni jezik, a ne u pitanju same vjeroispovijesti.

Nadalje g. Kalogera kao historik i dak prof. dra Šišića i dra Grgu Novaka ne bi nikako smio Grgura Ninskoga brojiti među starokatoličke velikane, jer su i spomenuti profesori utvrdili, da je Grgur priznavao primat časti i vlasti rimskoga Pape. Ta on je apeli-

rao na rimskoga Papu protiv zaključaka splitskoga sabora, što znači, da ga je priznavao. Uostalom čak nije poznato, da se Grgur Ninski borio za glagolicu, jer se on žalio na Papu samo protiv parcelacije svoje biskupije. Tako stoji s Grgurom Ninskim, kojega „historik“ g. Kalogera jednostavno prisvaja kao starokatolika.

G. Niko Kalogera otkriva kao predšasnika starokatolicizma i Marka Antonija Dominisa. On veli: „Najzad, Marko Antun Gospodnetić (?), primas hrvatski, o kome se kod nas malo zna, a od koga počinje (!) reformacija katoličke crkve, u početku 17. vijeka vodi ogorčenu borbu protiv pokvarenosti papinske kurije. Ali ga je to stajalo života.*) On je spaljen na lomači, a njegov prah rasut u rijeku Tibar.“

Ponajprije Marko Antonije Dominis nije se nikada nazivao Gospodnetićem već samo Dominisom. Sam izraz „reformacija katoličke crkve“ ne rabi se u historijskim udžbenicima, već protureformacija ili tačnije katolička restauracija. Nadalje od Dominisa nije mogla početi ta „reformacija“, jer se on rodio g. 1560., a restauracija Crkve počela je s Pavlom III. g. 1537. Sam Tridentinski koncil, koji se bavio restauracijom, sastao se g. 1545. Dominis nije spaljen na lomači, već je umro od srčane

*) U prošlogodišnjem 7. broju našega „Katolika“ dokazano je na temelju povijesti, da je Marka De Dominisa upropastila njegova silovitost i slavohijepije.

Od đavla k Bogu

Mirno je usnuo u Gospodu u varošici Beauneu (Zlatna obala) u Francuskoj dohro poznati katolički pjesnik i pisac — **Adolf Retté**. On je prije bio borbeni bezvjerski socijalista i odlučni neprijatelj sv. Crkve.

Rodio se u Parizu g. 1863. od protestantskih roditelja. Iza slabog odgoja u mladosti i iza vojničkoga života u dvadeset i petoj godini zade kao bezvjerac među književnike.

Radi kao političar te postaje ljubimac socijalista i framasuna. U Fontainebleau n. pr. ovako je govorio radnicima: „Gradani! Približava se vrijeme, kada će se čovječanstvo napokon osloboditi starinskih praznovjerja, odbaciti ideju Boga, ukinuti privatno vlasništvo, oboriti militarizam, postići potpunu sreću pomoću znanosti, ra-

kapi, a njegova lješina spaljena je na lomači g. 1624.

Uostalom, kad se g. Kalogera dao na iznošenje istine o Dominisu, „o kome se kod nas malo zna“, zašto je kao historik prešutio, da je Dominis kao senjski biskup radio na zator i uništenje senjskih uskoka skupa s carskim komesarom barunom Rabatom, da je zbog toga morao bježati iz Senja i da ga je Venecija nagradila splitskom nadbiskupskom stolicom i tako kao splitskoga nadbiskupa učinila ujedno i hrvatskim primasom? Te stvari o tom „narodnom velikanu“ poznate su čak iz Šenoina romana „Čuvaj se senjske ruke“, a g. Kalogera pred neupućenom javnosti o njima šuti.

Vrhunac je smionosti u zavodenju publike u bludnju sa strane g. Kalogere, kad govori o Strossmayeru:

„Pod pritiskom Beča on je primio prividno odluke sabora (vatikanskoga), ali je u duši starokatolik“.

Međutim je naprotiv istina, da je austrijski dvor bio protiv proglašenja dogme o Papinoj neprevarljivosti i da je g. 1870. austrijski ministar vanjskih poslova protestant grof Beust otkazao konkordat sa sv. Stolicom s motivacijom, da se proglašenjem neprevarljivosti jedna ugovorna stranka promijenila. Kad bi se uopće moglo govoriti o pritisku Austrije na biskupe u pitanjima infalibiliteta, onda bi g. Kalogera kao objektivan historik morao

zuma i izvršivanoga bratstva... Stoga rat popu, rat vojništvu, živio socijalizam! To mora biti naša riječ!...“ Nakon predavanja neki ga socijalistički drug zapita: „Eto, građanine, mi znamo, da nema Boga. To je posve stalno. No kad svijeta nije nitko stvorio, htjeli bismo ipak znati, kako je sve počelo. Znanost mora da je u to upućena, i vi ćete nam iskreno istumačiti, što ona o tome kaže.“

U ovome času počne borba u njegovoj savjesti: Hoće li reći svojim socijalističkim drugovima, da poštenučenjaci izjavljuju, da ne mogu odgovoriti na pitanje o postanku svijeta? Ili će baciti par običnih praznih fraza? Retté je bio dosta pošten, pa mu reče: „Znanost ne može istumačiti, kako je svijet nastao“. Radi toga su se njegovi prijatelji veoma hladno rastavili s bratom Retté-om. Tada on napisa: „Izgu-

ustvrditi, da su Strossmayer i ostali austrijski biskupi bili uplivišani od Austrije, da budu protiv nepogrješivosti. Sam pok. Starčević predbacivao je Strossmayeru, da njegov stav na vaticanskom saboru kvari baš to, što radi, da se ulaska Austriji! Kad g. Kalogera prikazuje, kao da je proglašenje dogme o neprevarljivosti Papinoj djelo Austrije, onda treba ustvrditi, da su baš Austrija, Bavarska, Pruska i druge njemačke zemlje s Bismarckom na čelu poticale i potpomagale akciju Döllingera i drugova za borbu protiv Pape. To je historijska istina o postanku starokatolicizma. Baš to nije smio prešutjeti g. Kalogera.“

No u boju proti katolicima sve je dopušteno!

Je li novi nauk nepogrješivost Papina?

Neprijatelji Crkve prozvaše Oce vaticanskoga sabora novotarima, a sebe sljedbenicima stare vjere i stare Crkve. Naravno, da je to krivo, jer ovo nije novi nauk, nego stari, koliko je staro i evanđelje, na kome se osniva. Mi smo rekli — govoreći o vaticanskom saboru — da bi Crkva sazivala sabore i utvrđivala, proglašivala, definirala one istine vjere, proti kojima bi se pojavilo krivovjerstvo. Ni Papa naime ni sabori ne mogu uvesti novi nauk, novu istinu, nego samo utvrditi, da je neki nauk prava istina, od Boga objavljena.

bih devet desetina svog ugleda, ali sam malo za to mario. Bio sam duboko zbunjen, zlovoljan; osjećao sam potrebu, da razmišljam, da budem sam“. Otide u šumu i tu poče razmišljati, da li Bog opstoji.

Ovaj događaj je bio početak njegovog obraćenja. Još dugo je lutao, a da nije znao, kamo ide... Žena i putenost su mu zadali mnogo jada, dok se napokon ne oslobodi i toga „živinskog robovanja najnižim nagonima“. Proučava *Divnu glumu* od Dantea, uči, traži.

Napokon Franjo Coppée uputi ga k svećeniku, koji je umirio njegovu uzburkanu dušu. Tada on oduševljenjem novokrštenika prigrlji katoličku vjeru.

Ovom prilikom napisao je onu glasovitu knjigu „**Od đavla k Bogu**“, u kojoj je opisao svoje obraćenje. Ta knjiga je mnoge obratila.

Nauk dakle o Papinoj nepogrješivosti bio je uvijek držan u Crkvi, što uostalom povijest potvrđuje. Ljudi su ljudi, pak tko će jamčiti, da će se nauk Isusov ušćuvati među ljudima, neiskrivljen kroz svu budućnost? Pogledajmo samo, što se dogodilo među protestantima: da je jedva što ostalo kršćanskoga u njihovom vjerovanju. Gospodin Isus morao je osigurati svoj nauk, a to je i učinio.

Gospodin odabra Petra poglavicom apostolâ i svojim namjesnikom, te mu reče: Ti si Petar (kamez) i na ovom kamenu sagradit ću svoju Crkvu. Sv. Pavao zove Crkvu „stup i potporanj istine“, ali ovaj stup počiva na Petru, koji je temeljni kamen. Da ovaj popusti, popustio bi stup, srušila bi se istina, Crkva bi se odalečila od istine i pala u zabludu, te bi je nadvladala vrata paklena. A Isukrst je rekao, da se to ne će dogoditi. Petru reče Isus: Pasi janjce, pasi ovce moje! Kao pastir treba dakle da čuva i vjernike i biskupe, koji svi moraju slušati njegov nauk. Zato Isus jasno govori Petru: Ja sam, Petre, molio za te, da tvoja vjera ne klone, da ti utvrdiš u vjeri braću svoju. No da može utvrditi u nauku druge, treba da sam bude siguran — nepogrješiv.

O ovoj istini ili povlastici Papinoj bili su uvjereni koliko Pape, toliko cijela Crkva.

Sabor **Lionski** II. kaže, da je Papa

Medu prvima je bila njegova majka. Ovu knjigu je preveo na hrvatski vlč. Milan Pavelić, a tiskali su je naši oo. Kapucini. Voda te tiskare, baš radi žene, ostavio je red i Crkvu i postao jedan od vođa naših starokatolika. Eto, što može da prouzrokuje žena! Redovnik bježi iz samostana i od apostola štampe radi žene ide daleko od Boga u svijet — k vragu.

Retté mrzi svijet. „Svijet mi je mrzak... Pariz mi se gadi!“ — kaže on prijateljima. Stoga 9. lipnja 1909. stupi Retté u samostan. Hoće da bude redovnikom, da se potpuno posveti Bogu. No iza nekoliko mjeseci novicijata izjavi mu pobožni starješina samostana u Altakombi, da mora ostati u svijetu, jer je svijet njegovo polje rada. To je teško iskušenje za Retté-a. No on znade, da je to volja Božja. Pokori se plačući, ali junačkim srcem i punim ljubavi za Crkvu.

dužan braniti istinu vjere, a tako i dvojbe, koje glede vjere nastanu, definovati svojim sudom. — Sabor **florentinski** zove Papu Učiteljem i Ocem svih kršćana. — Sabor **Efeški** zove Papu stupom istine, a njegovo pismo se prikazuje kao pravilo vjere. — Na saboru **Kalcedonskomu** Oci zavapiše: „Petar je govorio po ustima Leonovim!“ — Tako i u saboru **Carigradskom** III.

Jednako uče sv. Oci:

Irenej kaže, da je vjera rimske Crkve pravilo vjerovanja za sve druge crkve, jer k njoj treba da se vjernici obraćaju sa svih strana zbog dostojanstva prvenstva. — **Ciprijan** nazivlje rimsku Crkvu „korijenom i maticom katoličke Crkve, u koju ne može da dođe nevjera zbog obećanja, danih Petru“. — Glasovita je rečenica sv. **Ambroza**: „Gdje je Petar, ondje je Crkva“. — Sv. **Augustin** u rasprisi pelagijancima piše, da su od Apostolske Stolice došla dva odgovora, dakle je pravda svršila, pak neka bi jednom svršila i zabluda. — Sv. **Efrem** piše, da je Petar svjetionik, kojemu Duh Sveti daje ulje prave vjere.

Na dugo bismo pošli i preko granica novinarskoga članka, kada bismo htjeli navadati sva nebrojena svjedočanstva, kojih su puna debela djela. Samo ćemo upozoriti, da su se tijekom vijekova Papi obraćali vjernici, biskupi, crkve, pa i sami krivovjerci,

Bos ide na poklonstvo u Lurd, a u torbici mu je samo krunica, **„Nastjeduj Krista“** i **„Mali časoslov Bl. Dj. Marije“**. Od anarhiste postaje apostol raspjetoga Krista, Bl. Gospe i svete katoličke Crkve. Puteni čovjek, oslobodivši se žene, postaje asketskim piscem i tada piše: **„Kraljevstvo životinje“** — **„Is-pod danice“** — **„Boravak u Lurdu“** — **„Kad duh duva“** — **„Pisma indiferentistu“** — **„Sunce duša“** — **„Rubini kaleža“** — **„Junačka srca“**. U knjizi **„Kuća u redu“** opisuje svoje potpuno pristajanje uz vjerske i političke nauke katoličke Crkve.

Dobri Retté, počivaj u miru! Našao kod milosrdnog Boga zasluženu krunu nagrade! Moli se pred Svevišnjim za obraćenje onih, koji lutaju u tminama novoga poganstva! Moli i za one rasipne sinove, koji radi grijeha i žene ostaviše kuću dobrog Oca i još Ga teško žaloste! **Jofe**

sa svih strana kao vrhovnom i zadnjem sucu, a da su Pape kao takvi uvijek sudili, rasuđivali raspre i osuđivali krivovjerstva. Nitko im nije poricao to pravo, a pravorijek Papin smatrao se rješenjem spora, pokorio mu se tko ili ne pokorio.

Takvo postupanje cijele Crkve je i najbolji odgovor, zašto nije prije bila proglašena ova istina jer je naime nije nitko poricao. No kad se iza francuske revolucije navijestio bijesan rat Crkvi od framasunskih vlada, od bezvjerskih sveučilišta i učenjaka, trebalo je utvrditi i proglasiti, kako je Kristov namjesnik na zemlji jedini nepogrješivi učitelj vjere i čudoreda.

A mi kao katolici treba da zahvalimo Bogu, da možemo mirno i bez straha primati ono tumačenje i onaj nauk, što nam ga pruža ovaj nepogrješivi Voda i Učitelj, uvjereni, da smo u pravoj vjeri, da smo s Isukrstom, dok smo s Papom, njegovim namjesnikom.

Brijaći i nedjeljni počinak

Zakonom od 22. II. 1922. § 12.-16. priznat je nedjeljni počinak u Jugoslaviji. Odmah smo prigovarali, da je zakon u tom pitanju pun nedostataka i rupa. Pazi na odmor pomoćnog osoblja, a ne na pravi počinak radnih sila. Mi smo tek nešto više nego u povelju upogled socijalnoga zakonodavstva. To najbolje pokazuje, kako mi poštujemo nedjeljni počinak u javnom životu. U Engleskoj su naprotiv nedjeljom i vlakovi ograničeni, a u Belgiji i pošta.

Englez Makaulay je rekao u parlamentu: „Jer se od vijekova odmaramo u nedjelju, ne samo što nijesmo postali siromašniji, već smo se obogatili.“

Borac za radničke pravice Francuz De Mun je rekao: „Nedjelja nije samo vjerska svečanost. Ona mora da bude za sve i obiteljska svečanost... Što će postati obitelj, ako dan odmora ne bude isti za sve članove obitelji?... Temelj radničkoga zakonodavstva... treba da bude: obnoviti obiteljski život... Prvi zahtjev, da se može obnoviti obiteljski život jest taj, da bude jedan dan, u koji će se svi članovi skupiti oko domaćeg ognjišta...“

Windthorst, veliki socijalni katolički parlamentarac i pobjeditelj protivnika radništva Bismarcka, rekao je: „Dopustiti nedjeljni rad znači zabraniti radniku, da vrši svoje vjerske dužnosti. Dok nedjeljni odmor ne bude određen po zakonu, toliko za gospodara koliko za radnika, ovaj posljednji ne može da vrši svoju slobodu volju. Prisiljen je, da radi i protiv volje.“

Glasoviti liječnik dr Hirt traži nedjeljni početak: „Ovo je apsolutna potreba za čitavi svijet radi higijenskih razloga, da ne govorim o vjerskim razlozima“.

No za nas katolike osobito je važna Božja zapovijed: **Spomeni se posvetiti dan svetačni!** I to slušanjem svete Mise i počinkom od rada.

Sve ovo osobito naglasuje Leonova enciklika „O stanju radnika“.

Naredba Kr. Banske Uprave o otvaranju i zatvaranju radnja ima opet krupni nedostatak, kada traži od brijača, da brijačnice budu subotom otvorene do 9 sati navečer, a dozvoljava rad u nedjelju do podne.

Zakoni su za ljude, a ne ljudi za zakone. Zato namjesto rješavati pitanja birokratski, treba imati više obzira na vjerske zakone i zapovijedi te potrebe i običaje naroda. Brijači većinom su kod nas katolici ili pravoslavni. Zašto ih onda sprečavati u vršenju vjerskih dužnosti, koje im Bog strogo nalaže?

Brijač, da ne izgubi mušterije, radiće i do 1-2 sata zatvorenim vratima, a onda je on izgubljen za obitelj, jer ponedjeljnim počinkom ne može se koristiti, kad svi ostali rade.

Zašto se ne bi moglo, kao i do sada, dozvoliti brijačima rad u subotu do 10 sati uvečer, a u nedjelju potpuni odmor? Vlasti ne mogu biti protiv ovolome, kad sama naredba veli u čl. 24.: **„Izuzetno mogu biti otvorene u nedjelju... brijačnice“**. Kad se može dozvoliti zanatlijama muslimanima, da za vrijeme ramazana (čl. 22.) trgovačke i zanatske radnje budu otvorene i preko noći, zašto onda ne bi mogli dozvoliti katolicima i pravoslavcima brijačima, da subotom rade do 10 sati uvečer, a da nedjelju posvećuju Bogu, obitelji i odmoru?

Budući doznajemo, da šibenski brijači ne žele oskrvniti dana Gospodnjega, mi se razlogom nadamo, da će brijačka skupština u nedjelju zajedno sa Kr. Sreskom Načelstvom i dogovorno sa Kr. Bansom Upravom urediti povoljno ovo pitanje, te da će na to pristati kao što svi šibenski brijači, tako i nadležne vlasti.

Kad se ruše zakoni Božji i obiteljska veza, društvo brzo postaje plienom socijalno-revolucionarnih demagoga!

Jože

Lijep odgovor

Jednoć je neki general Canzio dosadivao prijatelja Rivara, vjernika i novinara, da pakla nema. Tada mu Rivara odgovori: „Dragi prijatelju, spomeni se, da je pakao jedino mjesto u vječnosti, gdje se može doći, a da ne vjeruješ u njegov opstanak“. — Tako treba ušutkati mnoge mudrijaše, koji još ni to ne znaju ili ne će da znadu, samo da mogu lakše griješiti i varati svijet.

Iz katoličkoga Šibenika

GODIŠNJICA IMENOVANJA PREUZV. BISKUPA. U subotu 14. t. mj. navršilo se 9 godina, da je preuzv. g. dr Jerolim Mileta imenovan šibenskim biskupom. U katedrali sv. Jakova bila je toga dana svečana sv. Misa, kojoj je prisustvovao preuzv. g. biskup.

CRĀVENA PROSLAVA PAPINOGA DANA. 9. obljetnica krunisanja sv. Oca Pape Pija XI. u šibenskoj biskupiji i zaderskoj apostolskoj administraciji proslavila se u nedjelju 15. t. mj. Po svim crkvama grada i biskupije u predvečerje 14. t. mj. i 15. t. mj. ujutro sva zvona veselo su najavila sretni god te pozvala katolike na proslavu zajedničkog Oca. Po svim crkvama bila je svečana sv. Misa, preko koje se govorilo o sv. Ocu i poticalo vjernike na ljubav i odanost sv. Stolici. U katedrali je pontificirao preuzv. biskup uz veliku asistenciju svećenstva te brojno učestvovanje članova katoličkih društava i ostalih vjernika. Preuzv. biskup je održao prigodni govor o sv. Ocu, u kojem je protumačio pozdrav sv. Oca, 12 t. mj. preko radija upravljen svemu svijetu. Nakon pontifikala pred izloženim Svetotajstvom ispjevan je „Tebe Boga hvalimo“ i podijeljen blagoslov sa Presvetim. Zatim su u biskupskoj dvorani predstavnici mjesnih katoličkih društava prikazali preuzv. biskupu svoje čestitke, da ih prosljedi sv. Ocu uz osjećaje najveće odanosti i ljubavi. Tom prilikom su mu ujedno čestitali i njegovu 9. obljetnicu imenovanja. Preuzv. biskup je tim čestitkama predstavnika katoličkih društava bio ugodno dirnut te ih je potakao naustajnost i još veći rad za „Mir Kristov u Kraljevstvu Kristovom“.

PRVA KORIZMENA NEDJELJA (ČISTA). U nedjelju 22. t. mj. je prva korizmena nedjelja. Čitav je naš život, a osobito korizma, neprestana borba protiv nečistoga duha, protiv grijeha i svijeta. U poslanici pokazuje sv. Pavao, kako valja da se borimo: Ne smijemo se samo braniti, nego moramo preći i u navalu trapeći sebe i čineći upravo ono, što nam nije ugodno. Ugodnostima, častima i bogatstvom vabi davao ljude u svoje mreže. To nam jasno opisuje današnje evanđelje, koje nam ujedno daje u ruke pouzdano oružje, kojim ćemo svladati davolske kušnje: Slijedimo primjer Isusov u obuzdavanju samoga sebe, u poniznosti, postu i molitvi. Ako nam to više puta bude i teško, znajmo, da nijesmo ostavljeni: Bog i Njegoví anđeli čuvaju nas i paze.

KORIZMENA KVATRI. U srijedu 25. t. mj., petak 27. t. mj. i subotu 28. t. mj. je kvatreni post, te su svi vjernici obvezani na post i nemrs. Crkva je naredila kvatre, da izmolimo od Boga oproštenje grijeha, plodnost zemlje, a navelastito zato, da izmolimo dobrih duhovnih pastira.

RED KORIZMENIH POBOŽNOSTI: Svake nedjelje u 11¹/₄ sati ujutro u katedrali korizmena propovijed, a uvečer u 5 sati ružarij i blagoslov; u Novoj crkvi u 3¹/₂ sata popodne Put križa. Svakoga ponedjeljka u 5 sati popodne pjevana pavečernja i blagoslov u župskoj crkvi sv. Križa u Docu. Svakoga u-

torika u 4 sata popodne pjevana pavečernja i blagoslov u crkvi sv. Ivana. Svake srijede u 4¹/₂ sata popodne pjevana pavečernja i blagoslov u crkvi sv. Duha. Svake srijede i petka u 7 sati uvečer ružarij, korizmena propovijed i blagoslov u katedrali. Svakoga četvrtka popodne pjevana pavečernja, korizmena propovijed i blagoslov u župskoj varoškoj crkvi. Svake subote u 5¹/₂ sati navečer pjevana pavečernja i blagoslov u Novoj crkvi.

IZ CRKVE SV. LOVRE, Kroz ovaj mjesec osim blagdana sv. Blaža u crkvi sv. Lovre obavile su se dvije lijepe pobožnosti sa krasnim duhovnim plodom. Blagdan Gospe Lurdske u divnoj špilji i trodnevno izloženje Svetotajstva u pokladne dane kao naknada za uvrede, Bogu nanešene, ostavit će lijepu uspomenu kod šibenskoga puka. Veliko mnoštvo naroda obavljalo je svoje bogoljubstvo prema Gospi Lurdskoj kroz devetnicu, ali osobito na njezin blagdan 11. veljače. Došlo je svijeta na zavjet i iz udaljenijih mjesta. Toga dana poslije podne u vrijeme večernje pobožnosti držao je pohvalno dirljivo i zanosno slovo u čast Gospe Lurdske o. Albert Bukić, dekan iz Knina, pod čijom upravom je i podignuta ova Lurdska špilja u Šibeniku. — Trodnevno izloženje Svetotajstva na klanjanje u pokladne dane lijepo se i ugodno dojmilo građanstva. Tomu je dokaz ovaj lijepi broj klanjalaca, osobito preko zadnje ure od 5—6 sati. 15. t. mj. sami je preuzv. biskup o. Dr Jerolim Mileta svojom prisutnošću i svojom propovijedu uzradovao i redovnike samostana sv. Lovre i puk. Svojom bistrom, promišljenom i očinskom besjedom dirnuo je u srca svih prisutnih. — U istoj crkvi za vrijeme korizme biće kao i prošlih godina svakoga petka u četiri sata poslije podne Put križa a nedjeljom žalosna krunica Majke Božje.

IZA POKLADA. Svršilo je vrijeme ludovanja, a nastalo vrijeme pokore. Neki žale, što su svršile zabave; neki žale, što je kesa prazna, a dugovi prijete; tko god je platio zabave narušenim zdravljem ili izgubljenom nevinošću. Crkva sada zove sve na pokoru. Slušajmo je!

MORAMO OSUDITI! U srijedu 18. t. mj. počela je korizma, vrijeme pokore i molitve, kada Crkva svojim vjernicima zabranjuje sve bučne zabave i plesove. Međutim doznajemo, da je mjesno Sokolsko Društvo istodobno, dok se u katedrali držala korizmena propovijed, priredilo plesni vjenčić uz bučno sviranje glazbe. To moramo osuditi! Kako se onda može tražiti od katolika, da svoju djecu šalju u sokolsko društvo? Razumljivo je, da svijesni katolički roditelji ne će dopustiti svojoj djeci, da budu članovi ovakvoga društva, koje ih ovakvim plesnim vjenčićima odbija od Crkve i crkvenih zapovijedi. Nadamo se, da se to ove korizme više ne će opetovati, ako se i malo drži do vjerskih osjećaja velike većine svojih članova. Ovom prilikom bismo uopće prigovorili, da u današnje doba velike čudoredne pokvarenosti kulturna društva, kao što je sokolsko, plesnim vjenčićima okupljaju mladež, jer to nije odgojni rad.